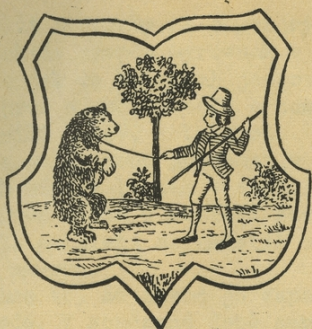

VĚTRNÍK

Vydává MěštNV ve Vysokém n. Jizerou s aktivem kulturních pracovníků

- 1 -

Větrník - roč. VI. - č. 10

Vysoké nad Jizerou 18. září 1973

Zahájení školního roku v ZŠ ve Vysokém nad Jizerou.

Letošní školní rok byl slavnostně zahájen shromážděním žáků, učitelů a rodičů v Krakonoši v pondělí dne 3. září 1973.

Po uvítání přítomných zást. řed. s. M. Ďoubalíkovou a přednesením básně žákyní III. třídy J. Bláhovou, promluvil k přítomným ředitel ZŠ s. F. Tetauer. Ve svém projevu zdůraznil, že výchova a vzdělání je v socialistické společnosti ne rozlučnou součástí. Připomněl zasedání ÚV KSČ ve dnech 3. a 4. července t. r., který projednával socialistickou výchovu mladého pokolení a jeho přípravu pro život a práci v rozvinuté socialistické společnosti a spolupráci rodiny se školou.

Jménem rady ONV pozdravil shromážděné s. R. Koucký, zvláště uvítal naše "PRVNÁČKY", kterým potom předali pionýři květiny. Ve svém projevu zdůraznil výchovu socialistické mládeže a rovněž spolupráci rodiny se školou.

Předseda MěNV s. Josef Hásek popřál dětem i učitelskému sboru zdraví, mnoho pracovních úspěchů a zdůraznil socialistické vlastnictví.

Předseda SRPŠ s. ing. Vaváček velmi pěkným způsobem vyložil, že dnešní socialistická škola vychovává k vyšším ideám, ke komunistické společnosti.

Shromážděné dále pozdravila předsedkyně MO KSČ s. Růžena Augustinová, za patronátní závody s. ředitel Jos. Soukup za Státní statek a s. vedoucí n. p. Seba Jos. Plůcha, přáli pracovní úspěchy a pevné zdraví.

Slavnostní zahájení školního roku bylo ukončeno poslechem rozhlasového projevu ministra školství ČSR s. ing. J. Havlína.

V minulém školním roce ukončilo povinnou školní docházku 23 žáků a dnes do první třídy bylo přijato 26 žáků. V příštích letech nastoupí další silné ročníky. MěNV s radostí konstatuje, že nám přibývá mladých občanů, budoucích budovatelů socialismu.

Školská a kulturní komise MěNV.

S e b a , n. p. Vysoké nad Jizerou.

V příštím roce 1974 bude náš závod slavít 70 let založení. Za tuto dobu se v závodě hodně změnilo. První zaměstnanci by původní závod již nepoznali. Až do roku 1939 se toho moc nezměnilo. Až v roce 1940, kdy byl závod prodán novému majiteli, nastalo zde živo. K závodu byla přistavěna budova pomocných provozů a vrátnice se skladem a bytem. Budova závodu byla opravena a nově omítnuta. To bylo až do roku 1948, kdy byl závod převzat do národní správy. Zase se nic nedělo. Začalo se pracovat na dvě směny, ale pro nedostatek zaměstnanců byla zase druhá směna zrušena. Další etapa nastala v roce 1958, kdy závod přešel po n. p. Seba. Bylo rozhodnuto o rozšíření a přístavbě závodu. S přístavbou bylo ihned započato. Ta trvala až do roku 1961. V roce 1959 se opět začalo pracovat na dvě směny. Byl zřízen internát. V závodě byl prakticky vyměněn celý strojový park, až na několik vyjímek.

V roce 1961 na ukončení přístavby byl uskutečněn v závodě "Den otevřených dveří". Bylo to proto, aby občané Vysokého a okolí měli možnost vidět jak byl závod zmodernisován.

S přestavbou závodu se změnil i program. Místo dříve vyráběných technických tkanin se započalo s výrobou pláštěvin a sypkovic. Celý kolektiv závodu se musel pře-

školit z výroby na obyčejných stavech na výrobu na automatických stavech. S tím se kolektiv závodu vyrovnal v poměrně krátké době a již přes 10 let plní závod plán a to jak ve hmotných jednotkách, tak hlavně ve kvalitě, která se v dnešní době klade na první místo. Svědčí o tom i to, že celá řada výrobků našeho závodu získala zlatou medaili na LVT v Liberci.

Za celou dobu působení v n.p. Seba, získal závod celou řadu prvních, druhých i třetích míst a to jak v socialistické soutěži podniku, tak i oboru. Naposled jsme získali první místo v soutěži závodů za rok 1972. V letošním roce si vedeme také dobře. Za I. pololetí se umístil závod na II. místě. Je na místě vyslovit dík všem zaměstnancům závodu.

Mimo to, že závod je zapojen v soc. soutěži podniku, je soc. soutěž rozvinuta i v závodě. V současné době máme ustaveny 2 kolektivy soutěžící o titul BSP. Jeden je ve tkalcovně, vede jej s. Fr. Šalda a druhý byl ustaven na přípravně, jest to kolektiv mládežnický, který vede s. Svobodová Jitka.

I když je shora uvedeno, že rekonstrukce závodu byla skončena v roce 1961, není to tak docela pravda, protože v závodě se stále něco děje: na přípravně byly instalovány 2 nové soukací stroje Autosuk, provedlo se rozšíření přípravní přístavbou, byly rozšířeny prostory čistírny, pro ženy byly vybudovány nové šatny se sprchami, prostory šlíchtovnny byly rozšířeny. V plánu je ještě dále: nákup a instalování dalších 3 soukacích strojů Autosuk, přístavba patra na budovu pomocných provozů, kde bude umístěna nová závodní jídelna a sál pro schůze, počítá se s výstavbou nového domu se 12 byt. jednotkami. Závod má stálou potřebu nových zaměstnanců. V nynější době se jedná hlavně o tkadleny, sukařky/ dvousměnný provoz/, závozníka, pracovníka do šlichtovny, ved. přípravní a pod. Kdo by měl zájem, hlavně z Vysokého a okolí, přihlaste se v závodě. Rádi Vás všechny přijmeme mezi sebe.

Vedení závodu Seba, n.p. záv. 13-Vysoké nad Jizerou.

Trika a trička.

Bylo to tak. Jakmile se v říjnu ochladilo, už nám maminka po sobotním vykoupaní navlékala teplé triko, kterého jsme se nezbavili po celou dlouhou zimu až do března. Triko bylo pletené strojově, barvy krémově bělavé a na rukávech a nohavicích končilo měkce pérutí manžetkami. Zapínalo se vzadu na knoflíky a dole bylo otevřené pro případy náhlých dětských potřeb. Cíp košíčky čouhající vzadu děcku z trika, se velmi vtipně nazýval "mlíčen", slovo stejného významu jako "mléčné" - mléčné zuby, vyskytují se u děcek, kterým teče ještě "mlíko" po bradě. Děti, jak známo, mají teplejší krev než starší a když jsme se někdy v zimě pořádně uvztekali a uhonili, důkladně jsme se také spotili. v tom "setsakramentském" triku. Ovšem teprve v pozdější věku jsme došli k nezvratnému názoru, že celkový vliv stálého oblékání trika byl neblahý. Tělo v něm zchoulostivělo a dostavil se potom sklon ke snadnému nastuzení. Nezbavil jsem se stálého trikového pronásledování ani jako student, neboť jsme prádlo posílal domů a vyprané zase zpět dostával. To ovšem paní Můda už rozdělila to školácké triko na dvě části: horní se říkalo tričko a spodní kalhotky, ale materiál byl stejně teplý jako u trika. Barva pro normální lidi byla krémová, ale později se objevila trička vodorovně pruhovaná, zpravidla modro-bílá. Nejdříve tu modu k nám přinesli muži od houpaček a cirkusů. Děvčata se v těch tričkách zhlížela a s kterou se o pouti takový pruhovaný trikonosený chlapík pohoupal na houpačce, ta byla v sedmém nebi. Ve studentském slangu se ve Vysokém vyskytovalo slovo "Triko" jako příslotek. Když jsem kdysi dávno pozoroval na vysokém rynku, jak starší generace študáků čutá do prvního exempláře kopacího míče, čili mičudy, kolem sochy Panny Marie / dnes zbořená/, slyšel jsem tyto výkřiky: "Bolelo, podej!" - "Triko, podej!" - "Koule, podej!" Později i mně dali příslotek: "Doktore, podej!" Trikovou mánií rodičů jsem byl tak zhyčkan, že mi to zůstavilo následky na celý život. Byly to v mužném věku obtíže rázu revmatického, dnavého a ischiatického. Co jsme potom s tím měl za trápení a moji paní lékaři rovněž. Nedivte se tedy, že mám ke triku antipatii zvlášť silnou, ač vím, že maminka to s námi - dětmi dobře mínila. Je ovšem na světě a všude kolem nás mnoho návyků, dobře míněných, ale behužel často s neblahými následky. Domyslete sami!

Ze "Zápisníku" Vladimíra Pavlíka.

Sláva vysockého koupaliště opět ožívá.

Pamětníci vysocké plovárny z doby předválečné nikdy nezapomenou na pečlivou "vládu" pana Mařatky, mnohaletého správce koupaliště ve Vysokém nad Jizerou. Celý rok jsme se všichni těšili, až zase zavítáme na překrásně položenou vysockou

plovárnu uprostřed lesů kam nepronikne ani stálý vysoký vítr. Však také málokteré místo ve výši 700 m n.m. se může pochlubit tak pěkným a osvěžujícím koupalištěm. Přišly však doby jiné, koupaliště přestalo být udržováno, chátralo, až bylo téměř nepotřebě. Dnes díky MěNV ve Vysokém, který poskytl finanční úhradu, se ve 2 etapách začala vysoká plovárna vracet do své bývalé krásy. "Vládne" tam opět výborný správce pan Dolenský. A nejlépejší oběd na plovárně? Opečený špekáček nad ohněm s chlebem. Málokde se zachovalo kus romantiky, zejména pro děti, jako je opékání buřtů, chleba, sýra, hub, rohlíků na vysoké plovárně.

Za všechny, kterým bylo letos dopřáno využít pohostinnosti tohoto nádherného koupaliště našeho Podkrkonoší za překrásných srpnových dnů, děkujeme MěNV, p. Dolenskému i jeho spolupracovníkům za jejich práci a přejeme jim, aby se za finanční podpory MěNV mohly uskutečnit i všechny další plány na zvelebení tohoto vyhledávaného místa.

Přály bychom všem vysokým i cizím dětem, aby na vysoké koupaliště měly po letech, tak nezapomenutelné vzpomínky, jako máme my z doby naší mladosti.

Miloslava Hausmannová
Věra Heřmanská

Ku shora uvedenému příspěvku sdělujeme veřejnosti, že na úpravě vysoké plovárny bylo odpracováno celkem 765 hodin, z nichž velikou část odpracovali členové vysokého SSM. Jen na konečné úpravě postavených objektů / nátěry a pod. / odpracovali 115 hodin.

Děk patří i truhlářům, kteří vykonali při stavbě hlavní odborné práce a zapůjčili i svá nářadí dalším brigádníkům.

Redakce

Sternádkovy vzpomínky na školní léta.

Na lavici před chalupou, zhotovené z mladých kmenů břízek, sedí za východu slunce jen tak bez kabátu a rozumují dva staří přátelé. Jsou to staří sousedé Sternádek a Farskej. Oba jsou po snídani a shodně si potvrzují, že bylo kyselo s houbama, žádný prašíku, jen podborováci a hříbci a sem tam prej "ňáká ta liška a kozáček". Sternádek blaží z fajfky, Farskej kouří kraťáka. Po silnici nad chalupou je živý protokol, že je 3. září a celkem napočítali strejci deset pervnáčku v doprovodu matek, jak vážně trochu ustrašeně kráčí ku škole, zatím co řada starších dětí dívá se posmévavě a skoro vyzývavě na caparty, kteří jdou první do školy. Oba sousedé se dívají a počítají znovu děti a vzpomínky zahajuje Sternádek:

"Milej hochu, tak se nedá nic dělat, tak sme zas vo jeden rok blíž do hrobu, dyš jeden vidí ty děti co dou právě do perní třídy. A jako sou vystrojený, vidals? Zrou-na jako na svarbu nebo na funus. Spomínáš kamaráde na naši perní cestu do školy? Mordyje to je doba, to ten čas jen ferčí. Jako dneska vidím že sme měli voba skoro stejný tašky na záda. Já tam měl sametovýho lva a tys tam měl jelena v říji. V tašce toho mnoho nebylo, jen břídicová tabulka a dřevěnej zašupovací penál s dvouma kamínkoukoula s tašky houbička a každej sme měl dřevěnej rámec a od té na provázku kama na psaní a slabikář s vobrázkama vo Mikuláše Alše. A spomínám, že nás bylo tenkrát vo hodně víd, myslím že jednadvaceť jako ve voku a škola že začínala až 15. Já sedal v první lavici a kantor nás hned vo sebe rozsadil, že prej by to bylo už vo začátku samá neplecha a tys musel až daleko do zadní lavice. Polovičku třídy byly důčata a polovičku kluci. Holky měly copy s mašličkama a všichni kluci byli vostřihaňi do hola. To se tenkrát rozumělo samo sebou, že každej měl hlavu jako koleno. A jako dneska vidím řidícího Koterbu jak přešlapoval a čekal na náboře Kníze, takovýho maličkýho, ale tůze honýho čloujeka, kerýho sme měli na náboženství. Koterba nás marně učil sborově říkat "Pochválen buď Ježíš Kristus." To bylo na přivítanou farářoj. Na stěně visel bareunej mocnář Franz Jozef perní, ta kovej fousatej dědek v generálský uniformě, nad stolkem řidícího Kterby visel kříž a na levý stěně byl takovej smutnej čloujek a to byl ten Ámos Komenskej. Starej Koterba měl fousy pod nsem nakroucený jako cirkusák, měl šosatej kabát z kerýho koukal bareunej facalik a co chvíli vytáh tabatěrku a šnupoval. Na stole byla rákoska a takový čtverhranný pravítko, což byly jak si jistě pamatuješ strašně důležitý výchovný prostředky, kerý sme často zažili na rukách a na zadnicích. Farář Kníz nám po přivítání řek, že půjdeme do kostela a hned si nás dva vybral jako budoucí ministry. Vodříc se to nedalo, protože to prej by byl ukrutnej hřích a nám se umřít nechtělo, tak sme to svorně vzali."

Farskej poslouchal tak nějak zasněně a skočil Sternádkoj do řeči: "Moc spomínám, moc spomínám, jako by to bylo fčera, na tabulku, na houbičku na provázku, na kamínky na vobrázky voď toho Alše ve slabikáři a taky spomínám starýho řídícího Koterbu, jakej von byl muzikant, jak hrál na varhany, jak nás naučil ve škole dvouhlasně zpívat, jak učil na housle a chodil na funusy, na svarby, s flintou na zajíce, kuroty, ve a v zimě na kvíčaly a jak každěj dne poseďal v hospodě u kostela a zahrál si, někdy i marjáš. Tak spomínám voď to máj ty děti tejdě lepčí, ve škole maj eletriku, nesmerdí jim tam začouzená petrolka a co maj botišťat, zatím co já měl jeny boty na celej rok a to sme chodili ještě půl roku na bosy. Mláď nám tak nák průkrutně rychno le uteklo, ale pěkný spomínky sou ještě pořád v hlavě i s tou říkančkou ze slabikáře " Cestička ku škole a dál už to nevím, to už se mně vykourilo z koterby. Sternádek i Farskej skryli před sebou několik slz, které utrousili a zadívali se na silnici, kterou svorně chodili spolu do školy a někdy i za školu. Oba dojatí strejci se rychle rozloučili a teprve doma při vzpomínce na prohlá školní léta, bylo těch slziček víc, ale to už je jeden před druhým skrývali, neboť o sobě tvrdili, že jsou horáci větrem vošlehaní a vichřicí bičovaní, kteří nikdy nezměknou a podle nich " selzy patří jen ženskej a né chlapum".

Josed Dóubalík

Krkonošské seno chutná žirafám.

Při návštěvě safari ve DvořeKrálové, při obdivování té přepestré směsi zvířete, včetně ně stáda žiraf, zeber a slonů, nás zajímalo i krmení tohoto mamutího podniku, který je ještě ve stálé výstavbě. V létě je to snadnější, kdy celé vozy zeleného krmení mizí v utrobách žiraf. Horší je vždy zima, a proto není překvapující, když o pracovníka výkupu ze Semil jsme se dozvěděli, že nejlepším zimním krmením pro africkou zvěř je seno z nejvyšších poloh okresu Semily a Trutnov, z okolí Vysokého a Rokytnice. Loni dodal semilský výkup do safari na 26 vagonů sena a trutnovský výkup asi 36 vagonů. Je už téměř jisté, že investice vložená do výstavby safari je návratná, když přírustek zvířete, která se zde narodí, činí více jak jeden milion korun.

Đk.

Vo strejcoj Florijánoj.

Vo tý Florijánově koze.

Vona začala bejt náká daremná a vošpatnělá a přestalo ji šmakovat. Strejci ji teda začal kulýrovat, ale bylo to všecko starýho čerta platný. A tak měl nahánky, aby to s kozíštětem nedopadlo jako s nebožkou krávou, to že by už s Florijánkou nevydržel. Von mu, praua, vysockej švaker Franc chtěl vyhandlovat kozu za jejich, teda nemaronnou. Vobě byly vybarveny jenna jako druhá a Francovi tu jejich chtěli stejně dát pryč, protože potřebovali plac pro tele. No jo, ale jak dostat kozy z chliuka, aby to tetky nezvěděly. Strejci se našpekulovali ani muž-li bejt a všelijak, až ním pomohla náhoda.

Voni strejci měli po sestře a třetí nejmladší byla vdaná hdesi v Jeseným a zrouna se ten čas čekala. A tak si tetky poudaly, že ji ponauštivěj, a smluvily si to na pátek. Enu, co bych poudal, nic chytřejšího se nemohlo stít. A tak Franc poudal strejcoj, že mu kozu do Skenářic přivede, jen co tetky vodtáhnou. Ale tu si strejce spomněl, že Florijánka se bude nejdřiu stavovat ve Vysokým pro Francovu a pak tepru potáhnou do Jeseného, a tak si poudal, že nebude na France čekat, a že kozu vodtáhne do Vysokého sám, ať je to rači dřiu vodbytý. A taky jo, Jak za tetkou verzily dveře a stratil ji z voči, vodvázal kozu a šup s ní k Vysokému. Teda spodem, šachtama, jak byl uvyklej. Kozu se ten vejlet náramně líbil. Furt se zastavovala, rozhlížela, pomekávala, chvílema merkla na strejce, co von tomu, sem tam koštovala kontrahelu a ztratila nákej ten bobeka usmívala se, enu holt jak to kozy uměj. A co tepru dyž vylezli vejš, hde byl rozhled. Pánečku, to se ani nemohla vynadívát tý krásy voď Bílý skály přes Kokerháč až po Žalej. Enu, hdo by se ji divil, vidala to poperve. Jenže strejci pro tyhle věci neměl ani pomys. Měl strach co by se tropilo dyby se Florijánka dřiu vrátila a tak popoháněl kozu metličkou huš, huš, aby to měl rači s kerku.

Enu, tervalo to, než se s kozou dokobertal do Vysokého, ale hramský dílec Francou barák zavřenej a vedle mu poudali, že se nim nejspíš perská koza, že s ní Franc někam táh. Enu smůla. To von šel teda verchem po silnici a tím pádem se minuli.

Strejc merk na kozu, koza na strejce, a votočili se domu. Počítal, že Franc bude asi čkáť, a dyby nečkal, tak to pro istotu vzal verchem po silnici, aby se zas trá neminuli. A tak si koza prohlídla tu krásu zas z druhý strany, vod Kumburku přes Kozákouž po Muchouský skály. Ale byla už dertek ušlá. Jenže Franc, dyž našel Florijánu barák zauřenej, tak si řek to samý a votočil se s kozou taky domu. A aby se trá neminuli, tak to vzal zas spodem šachtama. Jak to dopadlo, to si spočítá každej i bez ajmolance. Strejc hromoval ani můž-li bejt, dyž přitáh domu a Franc ani nečkal, ani se nepotkali. Enu, co tejd? Hodiny utikaly, bylo už skoro deset a hotovýho nic. Byli na stejným jako ráno. Eště hůř, protože koza už byla utermá-cená. A tak si strejc poudal, že počká asi tak dlouho, co by Franc moh bejt zpátky dyby se hned u baráku votočil. Koza si zatím lehla. Čkal ukrutně dlouho a vyhlížel France, ale Franc s kozou nihde. A tak si poudal: "Že von Franc čká, že von se vrátí?" A tak se sebral s kozou, vona si zatím dertek vodpočla, a zas se sterkali k Vysokému. Vzali to spodem, šachtama jako ráno. Zatím Franc ve Vysokým byl jako na terni a neterpělivě vyhlížel strejce, a tu jako dyž do něj píchne: "Že von strejc čká, že von se vrátí?" Popad kozu a horempádem se s ni hnál verchem po silnici ke Skenaričum. Ale tejd už byl chytřejší. Nechal velle zkaz dyby strejc přišámal, aby na něj čkal, protože takle by mohli s kozištata hauzírovat do smrti.

A taky jo. dyž strejc se dobahloval s kozou do Vysokého a zvědal, že Franc už zas je na cestě do Skenarič a že má čkáť, tak si voddych, že už je tý štrapaci ko-nec. Nečkal kór tak dlouho. Franc se přihnal s kozou celej řičnej a nejdřiu se scháněl po piti, měl vyprahlo v kerku. Vodu se nim chlápat nechtělo, a tak Franc přitáh ze sklípku flašku šipčáku. Kozy zatím sterčili do chliuku. Chvíli se po-chechtávali tý prohánce s kozama dvakrát sem a tam a nahejbali si, dokud nedoklūt-liposlenni kápku. Pak se strejc začal vypravovat domu. Dertek se mu motala palice, dyž vytáh kozu z chliuka a kobertal s ni ke Skenaričum. Šněrovali tu cestu všelijak, strejc i koza. Vono to už bylo nákejch kroku vod božího rána. A tu se to stalo. Mole nad hájem koza sebou najennou flákla pod mez a dál že nemuž. "Enu, nesmol, mercho! Sme pár kroku vod baráku, to už vyderžíš!" Ale koza nic. Jen po něm voto-čila hlavu jako by chtěla říc: "I kuš, strejče! Já vim svý." A tu jak ji chtěl po-stavit na nohy, poad ji za vobojek, merk na něj a v tu ránu s nim fláklo velle ko-zy, jako dyž do něj hrom uhodí. "Enu ty prauučená hodino hodino! Ty mamlase sta-rej, kams ta dal voči v tom chliuku!" A měl strejc svatou praudu. Dyť von si, jen si považte, táh domu zas tu jejich daremnou a vošpatnělou kozu, co ji přestalo šmakovat.

Prokop Hásek

Před 35 roky.

Jak nevzpomínat? Události z rušného roku 1938 v srdcích pamětníků jsou stále živé. Vždyť náš kraj Zápdlých vlastenců byl jedním z předních účastníků a obětavých v tehdejší tragedii národa. Už od května byl celý kraj v pohotovosti.

Bojové pohotovosti a odhodlání hájit vlast a její hranice proti nacistické agre-si pomáhaly i mnohé kulturní a společenské podniky kraje. Ve Vysokém bylo tehdy organizováno Spolkem rodáků a přátel první "Kulturní léto" s cyklem zajímavých vlastivědných přednášek. Vysočtí studenti uspořádali povzbudivou akademii s progra-mem vlastenecké náplně a nastudovali časovou operetu "Byli jsme a budem." Dále byla celokrajová manifestace na paměť 70. výročí bouřlivých protirakouských táborů a 20. výročí republiky 13. srpna 1938 s přísahou školní mládeže před pomníkem K. Hav-líčka ve vysokém parku. Přišel konec září s potupným mnichovským diktátem. A ná-sledoval říjen - s potupnou okupací našeho pohraničí. 8. října byly okupovány Ro-kytnicko, Jablonec nad Jizerou a Buřany po Porostlici, Paseky nad Jizerou, Tanvald-ske, Svárov a Velké Hamry. A následoval 25. listopad se záborem dalších 28 českých obcí Podkrkonoší a Podještědí. Nová hranice zabrala všechny sousední obce Vysokého a zakousla se i do čtvrtiny katastru našeho městečka. Řada našich krajanů byla mezi prvními obětní gestapa, deportovaných do koncentračních táborů.

Pro připomínku starším a výstrahu těm mladším, kteří přišli na svět už v klidněj-ších a pro nás radostnějších časech, je nutno se k těmto událostem vracet.

Z příspěvku M.C. Metelky

IV. Národní přehlídka vesnických a zemědělských divadelních souborů.

Blíží se pomalu letošní divadelní přehlídka ve Vysokém nad Jizerou, jejíž program už je přesně určen.

Pro naše divadelní příznivce a další zájemce jej otiskujeme.

21. října - neděle : 16.20 hod. , 19.30 hod.
OB Hvozdná : J.K.Tyl - Kutnohorští haviři

22. října - pondělí : 16.00 hod., 19.30 hod.
DS Bystře u Poličky: E.Braginský - Sůva

23. října - úterý : 16.00 hod., 19.30 hod.,
OB Mezná: K.V.Rais - Výměnkář

24. října - středa : 16.00 hod., 19.30 hod.
Kovosvit, Holoubkov: O.Zahradník - Sólo pro bicí
----- / hodiny / -----
25. října - čtvrtek : 16.00 hod., 19.30 hod.
OB hejnice : J.K.Tyl - Paní Mariánka matka pluku

26. října - pátek : 16.00 hod., 19.30 hod.
SZK Bystřice u Benešova : E.Rannet - Kriminální tango

27. října - sobota : 13.30 hod., 16.30 hod.
ZK Sklářny Karolinka : D.A.Furmanov: Čapajev

Zájemci o vstupenky na divadelní představení v době přehlídky si mohou objednat vstupenky vyplněním přiložené přihlášky, kterou odešlou na adresu :

Okresní kulturní středisko,

Tyršova 354

513 01 S e m i l y

Prosíme objednatele lístků o poromění nedostanou-li svá obvyklá místa, neboť vzhledem k tomu, že se jedná o záležitost širokého významu, musí býti uspokojeni převšim hosté a oficielní účastníci festivalu. Objednané lístky budou k dispozici v muzeu týden před zahájením přehlídky, ode dne 15.října t.r.

Přípravný výbor

Z l a t o u s v a t b u

oslavili manželé Josef a Barbora Kučerovi z Vysokého nad Jizerou čp.51 dne 23. září 1973. V tomto významného jubilea jim přišli popřát hodně zdraví do dalšího společného života předseda MěNV, předseda sboru pro občanské záležitosti a zástupkyně ČSŽ. Josef Kučera byl ve svém mládí aktivním závodníkem ČSK Vysoké nad Jizerou. Jeho některé trofeje jsou umístěny v lyžařském oddělení muzea ve Vysokém nad Jizerou. Tímto se dodatečně s blahopřáním připojuje TJ Jiskra- lyžařský oddíl ve Vysokém nad Jizerou.

N a r o z e n i n y .

1. září oslavila pí. Marie Fídrová 85 let
5. září oslavil p. Metoděj Hodyc 70 let
8. září oslavil p. František Klíma 82 let
15. září oslavil p. Čeněk Kramář 88 let
21. září oslaví pí. Anna Kocourová 70 let
22. září oslaví pí. Anežka Ďoubalíková 91 let

Přejem hodně zdraví !

Ú m r t í

3. srpna zemřel p. Vladislav Vodsedálek ze Staré Vsi
ve věku 74 let,
21. srpna zemřela v Praze pí. Jarmila Plocková, roz. Panýrková
ve věku 76 let,
26. srpna zemřela pí. Božena Škrabálková, roz. Poloprutská ze
Staré Vsi ve věku 90 let,
10. září zemřel p. Gotthard Drechsler, tov. mistr ve věku 43 let,
12. září zemřela v Domově důchodců v Rokytnici nad Jizerou
pí Pavla Poloprutská, roz. Michálková ve věku 88 let.

Čest jejich památce !

Po uzavěrce došla bleskovka ze S t á t n í h o s t a t k u :

Státní statek hospodářstvím Rokytnice skončil dne 17.9. 1973 žně.
Posklizňová úprava obilí poběží ještě asi 14 dní.

Výnosy obilí jsou na loňské úrovni přesto, že nás ve Sklenářovicích poškodily
kroupy a mimořádné sucho, na které doplatily výnosy ovsa.

Naše celostatkové výnosy po hektaru jsou tyto:

žito ozimé	34,-q
žito jarní	25,-"
pšenice ozimá	28,6"
pšenice jarní	27,9"
ječmen	33,3"
ovs a směs	23,4"

Nejvyšších výnosů dosáhlo hospodářství Vysoké, a to až 40q pšenice z hektaru
u odrůdy Janus.

Z á v a z e k s t a t k u :

Zaměstnanci statku se zavázali dodat navíc k 25. výročí Vítězného Února a 10 let
trvání státního statku :

120.000 litrů mléka
15.000 kg hovězího masa
400 q obilí
1.000 q brambor

Josef Soukup, ředitel

Redakci zaslané použité i nepoužité rukopisy nejsou-li vyžádány zpět, ukládají se
do archivu zpravodaje. Celoroční předplatné poštou 25,-Kčs. Odpovědná redaktorka
Marie Ďeubalíková.
Větrník vychází jednou měsíčně. Řídí redakční rada. Příspěvky zasílejte nejpozději
do 10. každého měsíce do Vlastivědného muzea. Cena Kčs 1,-.